

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XIX. In Domin. Passionis. Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es, &
Dæmonium habes? Iohann. 8. Superstitio fulminata.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XIX.

IN DOMINICA PASSIONIS.

Nónne bene dicimus nos, quia Samaritanus
es, & Dæmonium habes?

Joan. 8.

ARGUMENTUM.

SUPERSTITIO FULMINATA.

I. **E**xpendenti mihi præfatum Evangelium accuratiūs, occurrit parte ex una Assertor meus, haud seculis, quām signum in scopum positum; ex altera verò Judæi perinde ac sagittarii, virulenta in eum tela torquentes. A. Et ad Christum equidem Dominum, sub schemae hoc constituto collimasse visus est Jeremias Vates, quum in persona illius peroraret: *Posuit me, quasi signum ad sagittam.* De Judæis verò cecinisse Psalten in hæc verba: *Exacererunt ut gladium linguas suas, intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.* Quemadmodum enim telum, res est acuta, identidem virore timcta, ac subtilissima: haud dispari ratione calum-

niatrix lingua Judæorum extitit summè virulenta, intimaque petens præcordia. Ut telum ferit cominus, ac eminus: *Calumnia*
telum.

Verùm ô impiissimi jaculatores, totô cœlō à scopo exerratis. Neque enim tam fulminatum jaculum contingere eum poterat, qui gloriam Patris æterni, nunquam non præ oculis habebat; qui quām alienus ab umbra cuiusvis criminis, tam securus ab omni vulnere linguae calumniatricis esse debuit. Exeratistoto cœlo impudentissimè, qui te la in solos veneficos, stryges, superstitiones libranda, in Superos per omnem vesaniam vibratis; & venenum, quo præfatos Orci asclejas afflare par erat,

in

*Christus
in signum
positus.*

Thre. 3.12

*Psal. 63.
v.4.5.*

in Numen ipsum tremendum, & adorandum evomere non erubescitis.

Non aberrabo ego, si extortum ex ore vestro jaculum in superstiosos quovis ejaculatus fuero, eosque quā Samaritanos, quā Dæmonium habentes evicerō.

N A R R A T I O.

Superstitiones variæ.

II. **O** He quid video; fallórne, & umbratili ludor imagine? Non sum Ezechiel, miram tamen, ac stupendam illius visionem obversari menti meae videor. Intueor enim obstetrices millenis ex fano Sathanæ desumptis ritibus, infantes primū editos initiantes, & ignoto mihi carmine, non jam Deo, sed Diti consecrantes. Video Sodales, nescio quas ligaturas, ad devincienda sibi amasæ præcordia circumferre; philtra attemperare; Hecubas in consilium, & auxilium accersere. Aspicio veterinarios, & mulo-medicos; illosque verum quempiam Psalmi super equum, aut mulum ægrotantem exulare percipio. Obversantur pincenæ, & ipsi, vel ipsæ patibularia pinguedine, aut campanaria ad alliciendam fortunam, ollas, tonnafvē inungentes. Hem quæ monstra?

Occurrunt milites, & ipsi exoticis quibusdam characteribus abutuntur; simplices, & ipsi contra febres, dolores dentium, aliosque morbos scedulae magicas admovent; rustici, & ipsi auguria certa, indubia fide observant; alii demum bene multi, qui herbas ad speciem quidem operatrices, revera autem

ex se invalidas, solo autem pacto Diabolii implicito efficaces adhibent.

Hæc arbitror, nec vana ludor imagine, & in talia monstra non insurgam? Date, date, expedite telum, quod incassum in innocentissimum Agnum virulentâ lingua detorsistis, vel si placet, in hæc monstra sine crimine depromite.

§. I.

Superstitiones Samaritani.

III. **Q**uid enim? An non jure Samaritanoseos dixero, & toto orbe evulgavero?

Hi ex parte credebat Deum, ex parte inficiabantur, Moyſen admittebant, Prophetas anathematizabant, & quod verum in fundamento adstruebant, id desuper sexcentis fabulis subruebant. Ita ut meritò Arbiter, ac Magister vitæ divinæ iisdem exprobraverit: *Vos adoratis, quod nescitis.* Velenum Deum loco circumscriptum, vel solis dominari Samaritanis, vel corpore, & anima constare ariolabantur; aliaque illius divina attributa inficiabantur.

Et deprehensi in visione mea incole hujs civitatis nonnulli, num vere deum summè bonum omniscium, omnipotentem credunt? Num divinam ipsius Providentiam admittunt? Num totum illius dominio, ac fascibus orbem fatentur subditum? Neutquam. Si enim de universali ipsius Providentia, dominioque in omnes non ambigerent; utique sese illi tota mentis devotione submitterent; utique ægritudines, ac adver-

*Lan
ma
bi.*

*Supersti-
tiosi non
credunt
verè Deū.*

adversa quævis, tanquam de manu ejus acciperent, utique sacratissimæ ipsius voluntati sese conformare in omnibus niterentur? Si itidem bonum, ac cuncti potenter firmissimâ fide tenerent, ad eum utique in suis necessitatibus se recipieren, auxilium ab eo, non ab Orco præstolaturi. Si omniscium ac justum confiterentur, profectò irritare illius Majestatem vererentur. Quum vero nec ad eum, ut Deum, ac Dominum suum, auxiliatorem, ac medicum potentissimum confugiant, nec ejus infallibili dispositioni se submittant, nec adorandam Majestatem ejus laceſſere vereantur; sed Lemuſes, Magos, Stryges consulunt, ac invocent, consequens est, illos ducere Sathanam magis benevolum, magisque efficacem, quam ipsummet Deum, vel certè illius ejurare Providentiam. Quicunque enim micam salis in cerebro habet, si in ipsius arbitrio est, mavult Medicum in arte sua magis versatum, probatum, potenter, quam rudem, & inexpertum accersere. Si itaque præfati malefici præ eligunt artem Sathanicam, illi utique plus fidunt, quam ipsi Numini. Proſcelus! pro portentum, inter fideles imprimis intolerandum!

IV. Samaritani colebant quidem Deum verum, sed tamen etiam idolis thura incendebant. Ita de iis expreſſe meminit Hagiographus: (4. Reg. 17. v. 33.) *Et cum D E U M colerent, diis quoque suis serviebant.* Illum unā, hos multipli lampade, & acerrā placabant; illum in ore, hos in corde ferebant, fovebantque.

Eapropter non sine sulphure verbo-

rum inventus est in eos Elias Prophetæ: (3. Reg. 18. 21.) *Uſquequò claudicaris in duas partes?* *Si Dominus eſt Deus, sequimini eum.* Minus Deo servit, minusque eum amat, qui cum eo aliquid amat, aut alicui alteri præter ipsum se mancipat. *Si Dominus eſt Deus, sequimini eum.* Tolerabilius judicat ille infideli integrum, quam fidelem divisum. Hic enim Deum despuit, quem novit, quod est multò gravius; ille Deum, quem non novit, prætermittit, quod est multò levius. *Uſquequò claudicatis in duas partes.*

Fallar lubens, nisi idipsum jure omni de præfatis maleficiis adstrui possit. Cùm Deum colunt, dæmoni quoque deserviunt.

Superſtitioſi Deo & diabolo ſimul li- tant.

Nam quid quæſo faciunt Stryges, aut qui ipsorum operā utuntur, cùm jam sacras Tilienses Virginis aras visitant, jam prope vicum infamem frequentant? Quid aliud agunt in templo Pacis, & penè illud in pago? Quid moliuntur ad Beatissimæ Virginis Thaumaturgæ aras, & unā ad veneficæ alterius haras? Nōnne hoc eſt Deo ſimul, ac idolo ſacrificare? Nōnne hoc eſt arcam Dei cum Dagone unā constitueret, & utrique incenſum adolere velle?

Erravi, majore hostiā placantur Lemures, quam Cælites. Illis duplex fax acceditur, his una; illis in saga offeruntur Philippei, hisce obuli; illi flagrantissimè hi frigidusculè coluntur; illis filii innocentes immolantur; istis quidquid claudum, ac mutilem consecratur.

V. De sagis illud contestatum eſt, *Sagorum proprios Orco infantes pollucere & ſacrilegia.*

X aliis

aliis parvulis insidiari, accurare mortes, blasphemis, ac sacrilegiis Numen infandis violare, sacrificia detestanda in Christi contemptum celebrare, conaciones fraudulentissimas, ac mendacissimas audire; pro aqua lustrali hirci urinâ sese aspergere; aliâve, adquæ meritò tinniant aures, perpetrare.

Sed & isti, qui eas consulunt, qui amuleta ab iis emendicant, virus sacrilegii ab ipsis emutuant. Profectò & ipsi incantamentis ipsis, justò Dei iudiciò filiis suis orbantur, quos ante adhibitis sagarum incantationibus, quadrantenus dæmoni initiaverunt. Concionibus Sathanæ intersunt, quoties veneficas auscultant. Actum fidei diabolicae exercent, dum illorum persuasionibus accedunt. Sacramenta Orci usurpant, dum ejus characteribus, amuletis, unguentis utuntur. Fleant toties illis genua, quoties gratias pro iisdem agentes poplites lunant. Itaque in omnibus Samaritanis tantò inveniuntur similiores, quantò sagis propinquiores, ac familiariores.

Samaritani Christum non recipiunt.
Luc. 9. 52.
Ibid. 1. 53.

VI. Samaritani S. Luca contestante Christum ad se divertere cupientem, obseratis valvis, inhibuerunt. *Misi* (Dominus ait ille) *nuntios ante confitemtum suum, & euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum, ut pararent ille, & non receperunt eum.* Coactus est itaque eos deserere, & aliam stationem querere. At quanam de causa id consilii, ac flagitii meditati sunt? Subdit causam idem Evangelista: *Quia facies ejus erat euntis in Jerusalem.* Eò quod Christus D. non frequentaverit sacra ipsis in monte Garizim, nec

eadem præsentia sua cohonestaverit, idcirco exterminatur, ac migrare aliò cogitur. Si Dominus communicasset ipsis operibus, ac sacrificiis, gratifimus, acceptatissimusque illis fuisset; sed quia eos averstatus, faciem suam direxit ad cultum divinum in Jerusalem, recedere est coactus.

Quid causæ, quod superstitioni non consulunt Confessarios, ac alios Christi Domini vicarios, in iisque Christum Dominum excludant? Alia profectò non est, quām quod facies eorum directa sit adversus Deum; quia percelluntur, ne eorum perfidiam damnent, ne à præstigiis ejusmodi, ac amuletis dehortentur. *Quia facies ejus erat euntis in Jerusalem.* Quoniam à Diaboli officiis ad verum Dei cultum transducant, quia sacra eorum execrantur, & vera statuminant.

Quod si itaque discipuli, justâ Nemesis irritati, fulgurita in capita Samaritanorum de cœlis vibrare moliebantur: *Domine, vis dicimus, descendat ignis de caelo, & consumat illos?* Nonne justius ego Joannes Joannem æmulari possem, & cum sæculares judices non animadvertant in eos, ultrices flamas advocare? Si illi in ignorantes, & lucis altioris etiamnum incapaces cives in tantum exarserunt; nonne æquius milrena fulmina in eorum capita detorquenda, qui in lucem Evangelii ex umbra gentilitatis profecti, malitiosissime Christum eliminant?

VII. In Samaritanos amphibios, Deos, & Deum colere contendentes, immisit Dominus Leones, qui interficiebant eos. Et non immittet Dominus in hosce illum

Superstitionis punitorum.
4. Reg. 17.
v. 25.

illum Leonem, de quo Princeps Apo-
t. Petr. 5. stolorum testatur: Quod circumeat qua-
ren, quem devoret?

Pridem id illis minatus est, per Moy-
sen servum suum fidelissimum, dicens:
Levit. 20. Anima, quæ declinaverit ad magos, &
v. 6. ariolos, & fornicata fuerit cum eis, pa-
nam faciem meam contra eam, & inter-
ficiam eam de medio populi sui.

Saul cur
occisus.
1. Reg. 20. VIII. Si quispiam lucem ab expe-
rientialia advocat, is sibi reducat Regem
Saul, qui quandiu hostis exitit sagar-
rum, & ariolorum, eosque toto regno
proscriberet, tamdiu gloriosissimis vi-
ctoriis, & successibus potitus est; at ubi
primùm veneficam adiit, ab eaque con-
silium, & auxilium imploravit, illico
& corporis, & animæ dispendium
subiit. Causam hanc ruinæ ipsius per-
quam manifestò adducit sacer textus
in hæc verba: Mortuus est ergo Saul
propter iniquitates suas, &c. & insuper et-
iam Pythonissam consulerit, & non spe-
raverit in Domino, propter quod interfec-
tit eum; & transluit regnum ejus ad
David filium Iisai. Quum patientissi-
mè illum tulisset Numen optimum,
tandem hoc colophone adjecto cri-
minum; illico eum & regno exturba-
vit, & vita.

Ochorizm
punitus,
quod idola
coluerit.
4. Reg. 1.
v. 34.
IX. Aequè evidens est illud in Ochori-
zia Rege Samariae ægrotante. Misit
hic nuntios ad consulendum Beelze-
bub Deum Accaron, utrum supervi-
cturus esset, de infirmitate sua. Ange-
lus autem Domini locutus est ad Eliam
Thesbiten dicens: Surge, & ascende in
occursum nuntiorum Regis Samariae, &
dices ad eos: Numquid non est Deus in
Israel, ut eatis consulendum Beelzebub

Deum Accaron? Quoniam hoc dicie
Dominus, de lectulo super quem ascen-
disti, non descendes, sed morte morieris.
q. d. Quoniam posthabuisti venam
vitæ, incurristi mortem; quoniam a-
versus es à Deo cœli, idcirco approxi-
masti ad portas inferni; quoniam non
requisivisti benedictionem Domini, in-
curristi maledictionem.

Idipsum aliis innumeris evenisse
comperitissimum est, & experientiâ
prope quotidiana comprobatum. Ne-
mo itaque inficiabitur ejusmodi & Sa-
marijanos esse, & Samaritanorum pœ-
nis obnoxios.

§. II.

Superstitionis daemonium ha-

bentes.

*X. V*erùm quoniam hoc telum su-

perficie tenus forsitan tantum
 lancinat, aliud potentius depromo
 contra eosdem, & propalam enuntio,
 ejusmodi Orco confederatos esse;
 seu, ut Evangelii textu utar, Diabolum
 habere.

Etenim evidentissimum est, ea me-
 dia, aut amuleta, quibus utuntur, nec
 naturalem ex se, nec supernaturalem
 aliunde virtutem habere. Consequens
 ergo est, effectum illum non nisi ab
 Orco præstolari quemquam posse,
 virtute pacticum certis personis illi fa-
 miliaribus initi, à quibus illa doctri-
 na, seu antidota Avernaliam emanar-
 sunt.

Ad stabiliendam tamen assumptam
 propositionem optarem, uti inspic-

rent amuleta illa, ac inscriptiones, quidnam in se contineant, aut quibusnam ex speciebus sint composita, & certè deprehendent, aut ex fetis, seu villis caprarum, hircorumque, aut ex ossibus cuiuspiam equæ demortuæ, aut patibularii cadaveris constare.

Saggarum
amuleta
que.
Felis. in I.
Præcepta

XI. Recenset Gotschaldus Rosimundus, & Marthæus Felisius, sese audisse juvenem efficacissimum remedium contra febres, & dolores dentium præscribere solitum. Postulatus itaque à quapiam Domina, sub non pœnitenda mercede, annuit, ac præscripsit; verū sub rosa, ne ulli communicaret, vel saltem non legeret. Ac cepit illa, & è vestigio à morbo, quo vexabatur, exempta est. Participem subinde fecit amuleti vicinam suam, & ipsa illico morbi vi soluta. Tandem etiam tertię personæ sagaciori communicatum, eandem noscendi mysterii libido incendit, quatenus referaret, legeretque. Et quid putatis exaratum? Num JESUS Nazarenus, Rex Judæorum, titulus triumphalis, defendat nos ab omnibus malis? Num Evangelii cuiuspiam caput, quod ferre secum pie, ac sanctè licet? Numquid aliud quidpiam sacri? Nihil minus. Quid ergo? Senus anthidori, & tota ejus virtus, ac hypostasis erat: Diabolus erat tibi oculos, & into obstruas foramina. Ecce vobis Thaumaturgum remedium, ex pharmacopolio Tœnatio desumptum! Ecce virtutem occultam, ex Draconis Avernalil cerebro eliquatam!

Magorum
fraudes.

XII. Alter verò, eodem Doctore Diabolo, aut Stryge edoctus, hac non-nisi verba in Recipe efformabat: *Ioannes est magnus nequam.* Et tamen vim arcanam experientiâ ipsâ dicit habuisse, quoad creditit. Ubi verò de officiis Sathanæ edoctus, vaillare occœpit, exemplò vis omnis evirata est. Unde autem redundaverat? Me hercè non aliunde, quām à Lemuribus assistentibus, ac cooperantibus.

XIII. Dices: Ego à fœmina, ut reor, pia habeo, quæ non utitur, ^{Verbo DEI} abutuntur nisi verbis sacris, & vel ex ipso fonte eloquiorum DEI, vel ex aliis thesauris precum desumptis. Quin us constet, rem sacram esse, secundum quodvis verbum crux est apposita. Sit ita. At numquid Orcus ipse sacrис paginis non utitur? Numquid ad ipsum Dominum ac Redemptorem nostrum in eremo suppluantur, verba divina non adhibuit? Emulatorum simia infernalis omnipotentiam Numinis admittitur; ut quemadmodum illud verborum virtute pluriuum operatur, & unicō FLAT condidit universa: ita illa nefanda sua mysteria verborum quorumpiam specie tenus sacrorum cortice involvit, ut ed minus fraudis in se habere videantur; nec est quidpiam tam sacrum, quò ille ad officias suas colorandas non abutatur.

Quocirca ad propositam quæstionem pridem reposuit Os aureum, dicens: *Mulierais, est Christiana haec excantans, & aliud nihil loquitur,* quām

S. Chrysostom. hom. 21. ad pop. quam Nomen Dei. Et subdit: Propter ea namque magis illam odi, & avertere, quod DEI nomine ad contumeliam utatur, quod se dicens Christianam, Gentilium faciat opera. Etenim & daemones DEI nomen fabebantur, & tamen manebant daemones: atque ita Christo dicebant, (*Marei 1.14.*) & (*Luce 4.34.*) Scio te, quis sis, Sanctus Dei, & tamen ipsos increpuit, & ejecit. Eapropter non auctum remedium sacrosanctum est, quia sancta intricantur, sed quia sancta sancte ac pie usurpantur. Nihil autem indignius, quam si Crux, Nomen DEI, aut ipsum corpus Dominicum per infanda sacrilegia in perniciem animarum applicetur; & divina Bonitas patrocinando liberrati humanas cogatur ancillari malitiæ, ac versutiis diaboli. Liquidum proinde est, quam ea amuleta, philtra, ligaturæ, nec virtutem innatam habeant, nec divinam aut supernaturalem, eam à malo genio mutuatam esse; & participare, ac consuecere diabolo, quicunque iis uititur malis artibus & præscriptiobibus.

Maleficiorum dispensatione. XI V. Nec id benevolè præstat, sed cum ingenti suo lucro, & maleficorum dispendio. Pro quo vis *Recipe*, recipit ille non unam animam, nec aliud quidpiam præfixum habet in suis beneficiis, quam maleficium. Dispensat gratias, quibus imprudentiores inelocet; erogat dona tanquam atraham, quæ sibi æternum obstringit eos, qui ea capiunt; prorogat vi-

tam temporalem, quatenus privet sempiterna; sublevat DEO coniunctive à doloribus momentaneis, aut diurnis, ut involvat æternantibus incediis.

Quanquam quid dico prorogare vitam, aut lenire dolores? sæpe sa- pius intercepit illam, & exaggerat a- cerbissimos cruciatus. Nolo immo- rari citandis aut prætexendis variis in hanc rem historiis, ipsemet non u- num audivi propalam confitentem, secundum adhibitas incantationes, aut filium, aut filiam, tanquam um-bris initias, illico extintos, aut ita in miserabiliorum & deteriorem statu adductos.

Hæc nōrunt plerique, & nihilominus dementati quorumdam persua- sionibus, aut ipso Alastore agitant illi, perinde ac quondam Judæi Idolo Moloch, suos filios, filiasque, ac seipso corpore & animâ dicant, mancipantque, sola spe cuiuspiam va- nae ac momentaneæ indulgentia. Quidi dici per DEUM immortalem, quidi singi potest detestabilius, ac vesa- nius!

XV. Statuisse quæso vobis ob ocu- los hominem quéménimque, levi cor- poris ægritudine affectum, aut dolor ei- cuiuspiam digiti vexatum, patisci cum quopiam medico sibi insenso; ut si ægritu- dinem illam abstergeret, aut dolorem,

X. 3. digitū

digiti leniret, fas illi deinceps futurum sèvire in totum illius corpus, per omnem carnificinam, idque quamdiu vita superstes fuerit. Nonne quivis ejusmodi hominem helleborò indigere diceret, nonne omni sensu, ac cerebrò destitutum proclamaret.

Hæc, hæc vesania vestra est, qui cum sagis, ac beneficis communicatis, qui per eos opem Diaboli invocatis. Nam quid quæso id omne est, quod in hac mortalitate patimini, intuitu gehennalis incendii; quid morbi, quid dolores, quid pressuræ, nonne momentaneum, ac leve? Et nihilominus, ut solvamini tam levi morbo, ac transitorio, redditis vos obnoxios cruciatus inexplicabilibus; ut vos vindicet Sathanæ, ac operibus illius, malintque cum Deo sine tali medico mori, quam vivere sine Deo, Diabolo Machaone.

XVI. Timeant hi, si fortè sibi etiamnum blandiantur de conversione ad Deum per pœnitentiam, ne tandem decretum illud jam olim per Moysen judicii Assessorem exaratum; in ipsis evulgetur, ac detorqueatur. *Ubi sunt Deut. 32. v. 37, 38. dii tui in quibus habebas fiduciam? Surgant & opitulentur vobis, & in necessitate (hac extrema) vos protegant.* Illi vobis fuerant asylo in vita, illi sint itidem in morte; illos invocatis tanquam me potentiores ac benigniores, & me tanquam infirmum, invalidum, immisericordem despexitis, illis dicastis æratem prope omnem, iisdem etiam decrepitam consecrate. *Surgant & op-*

tulentur vobis. Surgat Lucifer, surgat Asmodæus, surgat Megæra excantata antea, nec jam obstetricetur vobis, sed potius dominetur in vos. Cum illis societatem iniisti in vita, cum iisdem hæreditatem capessite post mortem, quibus servivisti in tempore, iisdem mancipati estote in tota instantे æternitate.

XVII. Quod ne cuiquam eveniat, obtestor omnes, ac singulos huic criminis quomodolibet intricatos, quatenus ex nunc, quemcumque contrarium etiam tacitum iniverunt, aut invenerint, rescindant, abrenuntient Sathanæ, ac operibus illius, malintque cum Deo sine tali medico mori, quam vivere sine Deo, Diabolo Machaone.

Respiciant, & imitentur virum secundum cor Dei, qui licet intimè filiolum suum ex Bersabea primo-genitum deperiret; nihilo-minus neque ariolos, neque incantatores, neque stryges ulla adduxit, sed semet coram divina majestate, sacco induitus, ac cineribus conspersus, exorando, cum omnimoda resignatione, ejus clementiam prostravit.

Respiciant, ac imitentur illum paralyticum ad probaticam piscinam, triginta octo annis resupinatum, deque cælo auxilium præstolantem. Neque enim eum quidpiam accepimus, vel cum incantatoribus communicasse, vel amuleta suspecta exorasse; & idcirco admirandam tandem indeptum esse à Domino sanitatem.

Respi-

Respiciant, atque æmulentur Lazaram illum ad Epulonis fores, cum fame, morbis, ac miseriis affeclis totâ vitâ colluctantem. Numquid hic divinos quospiam adiit? numquid vitam illis suam oppignoravit? numquid imposturis, ac præstigiis illorum fidem habuit? numquid quidpiam veritarum tentavit artium? Nihil omnino. Sed prius & antiquius habuit millies immori malis, quâm à pietate, ac fiducia in Deum, vel latum unguem discedere.

Et si illi, aliive, in gravioribus malis constantes perstiterunt, nos in minoribus febriculis, levioribusque doloribus impostores accersere non verebimur, aut percellemur? Sit ratum deinceps, fixumque cum præfatis viris, aliisque sanctimonî vitæ inclytis, sexcenties immori, quâm aliunde, præterquam à Numine præordinatis pharmacis uti.

Fiat.

CONC. XX.